

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
34100 Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Poletna naročnina L. 1.250
Letna naročnina L. 2.500
Letna inozemstvo L. 3.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XIX. - Štev. 48

Gorica - četrtek 7. dec. 1967 - Trst

Posamezna številka L 50

Praznik naše mladine NAMERAVANA REFORMA KONKORDATA

Izdavna je Bog mislil nanjo, brezgrešno ženo, drugo Evo, ki naj bi peklenski kačji glavo strla. V knjigi Pregovorov je jasno povedano: »Gospod me je imel v začetku svojih potov, davno pred svojimi deli.« (Preg 8, 22). Da bi vsem ljudem bila v veselje, nam jo je Bog poslal — vso lepo, brezmadežno. S polnostjo milosti jo je napolnil Vsemogočni, zato greh ni imel moči nad njo, ne osebni in ne podredovani, ki ob spočetju kot Adamova žalostna deščina, osenčl dušo vsakega človeka.

Prav je, da na praznik brezmadežnega spočetja Device Marije pozitivno vero v to resnico, še bolj prav pa je, da to vero vnesemo in svoje življenje in se trudimo na vso moč za lepoto brezmadežnosti svojih duš. Posebno mladina. Kako radost prinaša čistost srca! In kako duhovno svobodo!

Ali si moremo predstavljati narod brez otrok ali brez mladine? Stari ljudje so že dali svoje, otroci so se brstje, moške in žene sedaj nosijo teža bremen in odgovornosti, bodočnost naroda pa je mladina. Ona je tisto mlado drevo, ki ne raste samo, temveč ga morajo drugi ravnati in usmerjati k pravi rasti. Z drugo besedo: pomagati ji morajo pri oblikovanju njenega značaja.

MRACNA SLIKA

Značajnost — mnogo vsebuje ta beseda in kar težko je naštetih vse njene zahteve. Spoznal pa jih bomo že precej, če se malo zamislimo, kakšna je današnja neznačajna mladina.

Prva njena hiba je duhovna otopelost. Mnogi so postali kakor gramofonska plošča: kar kdo vtisne vanjo, to gode. Imamo časopise, radio, kino in televizijo, ki ustvarjajo v mladem človeku tok misli. Prelen je, da bi mislil s svojo glavo. Stane preveč truda. Živi le za danes. Ne zanima ga bodočnost ne končni smoter. Vozilo, popevke, prazne slikanice, razvratne revije, plehka zabava, lahkomiselno ljubimkanje, to mu sestavlja življenje.

Druga značilnost breznačajne mladine je zaničevanje in zametanje vsega starega. Med staro šaro prištevajo tudi vero. V njej vidi le srednjeveške krščanske bajke. Ta ali oni še veruje in želi hoditi v cerkev, a boji se družbe in ne pride.

Tretja pomanjkljivost mladih ljudi je lahkotna neresnost in nedoslednost. Mnogo besed in obljub, pa malo dejanj. V cerkvi kristjan, zunaj pa član brezbožnih gibanj. Pri maši vernik, doma, na cesti, pri delu, v gostilni, na volišču in v življenju vobče pa ateisti ali vsaj brezbarven indiferentisti.

Najhujša pa je napačnost srca, hlastanje po čutnih užitek ter silna razbrzdanost, ki je zajela današnjo mladino in jo vso omamila v sodobnih dneh. Vse je dovoljeno, greha ni, vse življenje naj bi bilo en sam ples in veselica.

RESENJE NARODA JE ZNAČAJNA MLADINA

Mračna je ta slika, ki smo jo prikazali, a ne gre, da bi padli v preplah ali malodušje. Zavečnic imamo, čisto, vso lepo in tako mogočno: Marijo Brezmadežno. Ona lahko vsakega mladega človeka, ki se je z zaupanjem oklene, pripelje do zmage. Zlasti mu lahko pomaga do utrditve vere in čistega življenja.

Vera, globoka, iskrena in neomajna, mora zajeti srce naše mladine. Samo v tem je njeno rešenje. In rešenje naroda. Zakaj samo verna mladina more biti poštna in polnem pomenu besede, značajna in tako sebi in narodu v resnično srečo.

Mladina, ki po veri živi, je tudi čista. Vendar je treba krepost čistosti še posebej poudariti. Nečisti greh je namreč za mladino najbolj nevaren. Največ mladine zaradi tega greha vero zgubi, svojo dušo za večno pogubi, pa tudi svoje telesno zdravje in tostransko srečo zapravi. Zgodovina bremnolog narodov to potrjuje: če se hoče kak narod izroditi, če hoče izginiti z obličja sveta, naj se samo nemoralni preda. Narava sama prečesto kaznuje človeka.

Zato je borba za lastno čistost borba za narodni obstoj. Fant in dekle, ki sta skozi svojo mladost čista ostala, sta več storila za svoj narod kot najbolj domoljubni kričač. Seveda priznavamo in ne tajimo: borba za čistost je težka. Ali jo človek sploh zmore? S svojo lastno močjo gotovo ne, saj je človeška narava preveč nagnjena k čitnosti; toda vse bo zmožla mladina združena z Bogom: v molitvi, pri sv. obhajilu, s pogostno spovedjo. Predvsem pa ji bo v oporo Marija Brezmadežna, če se bo zaupno zatekala v njeno naročje in pod njen materinski plašč.

Mladina je in ostane bodočnost slehernega naroda. Toda le značajna mladina, to je mladina, ki je verna in čista, mladina ki ljubi in posnema Kristusa, ki ga v življenju dejansko priznava za svojega Kralja, njegovo Mater pa za svojo zvezdo vodnico.

Slovenska mladina, ali ljubiš svoj narod? Če ga resnično ljubiš, če hočeš svojemu narodu resnično dobro za čas in za večnost, tedaj bodi verna, bodi čista, bodi Marijina in Kristusova!

s.j.—č

NEMIRNA INDIJA

Na zunaj: dva zažgana vlaka, vrsta spopadov med policijo in demonstranti, ponekod streljanje, povsod nemiri; na znotraj: v indijski zvezni državi so padle tri krajevne vlade v državah Bengalija, Pandžab in Harijana. Predsednik Indije dr. Zakir Husein je zato v omenjenih treh državah, dokler ne pride do novih volitev, imenoval vladne komisarje. Kaj tiči za vsem tem vrenjem?

Indija hoče biti demokracija zahodnega kova, a trpi na politični razcepljenosti, ki jo povzročajo ostri gospodarski, družbeni, jezikovni in verski dejavniki. Po splošnih vsedržavnih volitvah v letošnjem februarju je kongresna stranka pokojnega Nehruja v devetih od sedemnajstih zveznih držav postala manjšina.

Tudi v Zahodni Bengaliji z milijonskim mestom Kalkuto, kjer je znani bengalski misijon slovenskih in hrvaških jezuitov, je prišla na površje Združena fronta levice, čemur se ne smemo čuditi, saj v Zahodni Bengaliji nenehno primanjkuje hrane, v kalkutskih predmestjih pa vlada revščina, ki ji ni primere ne v Indiji ne kod drugod.

Vlado združene levice je vodil neodvisni komunist Adžoj Mukerđi. Uspelo mu je ostati na oblasti devet mesecev samo zato, ker se ni upal lotiti bistvenih socialnih in gospodarskih vprašanj Kalkute in celotne Bengalije. Ta pa pritiskajo z vso močjo in silijo k ukrepom, ki naj bi zadostili vsaj nekaterim predvolilnim obljubam. V Kalkuti in drugih mestih Bengalije je namreč zelo čutili pritisk precej močnega tr-

Nekatere politične stranke so predlagale v rimski poslanski zbornici, naj bi se konkordat med Sv. stolico in italijansko državo, ki je bil sklenjen leta 1929, na novo pregledal in česu primerno preuredil. Ker je večina poslancev soglašala s predlogom, se je ministrski predsednik pred parlamentom obvezal, da bo Sv. stolici predložil, naj pristane na revizijo konkordata. Tako je predvidevati, da bodo razne postavke te meddržavne pogodbe prišle prej ali slej v parlamentarno debato.

Do tu nič slabega in izrednega. Leži že v naravi takih pogodb, da niso večne. Spreminjajo se časi, spreminjajo se državne in cerkvene razmere, ki zahtevajo spremembo pogodbe, ker to, kar se je zdelo ob sklepanju konkordata dobro in umestno, v novih razmerah ni več v polnem obsegu koristno in česu primerno. To je že ob sklepanju takih pogodb predvideno in navadno v pogodbi sami izraženo. Tako pravi 44. člen konkordata med Sv. stolico in Italijo, da če bi nastale težkoče v tolmačenju pogodbe, bosta oba po-

godbenika stvar po dogovoru prijateljsko uredila.

In ta primer se zdaj res začenja urediti. Se ni minilo 40 let, kar se je sklenil konkordat med papežem Pijem XI. in tedanjo italijansko fašistično vlado, toda če danes preberemo to pogodbo, čutimo takoj, da živimo v čisto drugačnem svetu, ne samo ker se je položaj italijanske države temeljito spremenil, ampak tudi ker Cerkev svoje odnose do državnih sistemov bolj jasno pojmuje. So v konkordatu postavke, ki so za sedanje demokratične čase zastarele in bi jih bilo treba odpraviti, in so postavke, ki bi jih bilo treba v sedanjem pokoncilskem duhu drugače formulirati. Oglejmo si vsaj nekatere!

ZASTARELE DOLOCBE

Prva dva člena konkordata dišita precej po nekaki verski toleranci. V prvem členu zagotavlja Italija katoliški Cerkev, da bo smela svobodno izjavljati svojo duhovno oblast in svoje bogoslužje. Sv. stolica bo povsem svobodno občevala s škofi in škofje s svojimi verniki. Tudi bodo smeli cerkveni predstojniki prirejšati nabirke v cerkvah in pri cerkvenih vratih. Tako konkordat leta 1929. Danes pa, potem ko je najvišja Organizacija združenih narodov leta 1948, tudi s podpisom Italije, proglašila versko svobodo za bistveno zahtevo človekove osebnosti, in potem ko je Janez XXIII. v svojem zgodovinskem dokumentu »Pacem in terris« (Mir na zemlji) proglašil versko svobodo za nujen predpogoj miru in sloge med narodi, danes se nam zdi tista toleranca, zagotovljena od države, vsaj nepotrebna. Še več, zdi se celo neumestna, ko beremo, da jaščiči država to toleranco v smislu prvega člena pogodbe, ki je bila isti dan pod naslovom »Tratat« sklenjena med Sv. stolico in Italijo.

To je pogodba, s katero je bil pokopan stari spor med obema pogodbenikoma in je bila ostvarjena neodvisna vatikanska država. V prvem členu tiste pogodbe beremo, kako Italija priznava, da je »la religione cattolica, apostolica romana la sola religione dello stato«, torej katoliška vera edina državna vera. To besedilo spominja nekoliko na tisto zloglasno načelo iz Lutrovih časov: »scuitus regio, illius et religio«, to se pravi: svetni vladar določa vero svojih podanikov, on pove, katera vera je državna. Danes, po drugem vaticanskem koncilu, ob širokem ekumenskem obzoru težko prebavimo taka zastarela načela, ki so dobesedno stala v prvem členu ustave kraljevine Italije z dne 4. marca 1848. Zdaj vidimo jasno, da ne more biti katoliška vera nikjer državna, prav zato ne, ker je katoliška ali vesoljna. Sicer pa velja to načelo, vsaj deloma, za vsako vero v pravem pomenu besede, ker se verstvo giblje v čisto drugačnem področju. Je lahko v eni državi, lahko v več državah, pa ni državno. To načelno razmerje med vero in državo bo treba v konkordatu revidirati ter česu in resnici primerno izraziti.

NEPOTREBNE UGODNOSTI

Dalje slede v konkordatu členi, v katerih priznava država nekaterim cerkvenim osebam neke ugodnosti. Glavne se oziroma na vojaško službo. Tako pravi tretji člen, da so duhovniki in redovniki oproščeni vojaške službe, izvzemši v primeru splošne mobilizacije, pa tudi v tem primeru da bodo duhovniki opravljali samo dušno pastirstvo med vojaki.

Kaj naj rečemo k vsemu temu? Mar naj te ugodnosti sprejememo kar tako s hvalečnim državljskim srcem in z globokim poklonom? Mar bi ne bilo to nekako domotožje po srednjem veku, ko so imeli cerkveni možje poseben položaj v državi? Novi čas, ki diha iz zadnjega vatikanskega koncila, tega ne mara več. Koncilski očetje so bili soglasni v tem, da Cerkev prelomi z nekdanjo Konstantinovo dobo. Cerkev odklanja vse državne privilegije, noče, da bi imeli katoliki kot taki kaj posebnega v državi. Cerkev tega ne po-

trebuje (Gaudium et spes, št. 76). Ona zahteva zase samo svobodo, da more neovirano vršiti svoje božje poslanstvo. To zahteva po božjem in naravnem pravu. Privilegije odklanja tudi zaradi tega, ker jih nobena država ne da brezplačno. Se se pojavlja stari merkantilizem: dajem tebi, zato da ti daš meni. In Cerkev mora v tej kupčiji več dati kot prejme, dati mora svojo svobodo. Nobenega škofa, da celo nobenega župnika ne more cerkvena oblast postaviti, če ni kandidata prej javila državni oblasti in če ni zagotovljeno, da nima svetna oblast pomisleka proti. Tako beremo v členih 13, 19 in 21. Ni pa nobenega člana, ki bi zahteval cerkveno privoljenje za imenovanje kakoga ministra ali prefekta. Umevno, porečete, saj država plačuje škofo, ne pa Cerkev ministre. Toda, če si vezan z verigami, si vezan, naj bodo verige železne ali pa zlate, vezan si, suženj si. Svoboda je vredna več kot denar in Cerkev lepo uspeva tudi tam, kjer ne dobivajo škofje in župniki niti ene lire od države. Sicer pa da bodo duhovniki v primeru splošne mobilizacije opravljali samo dušnopastirske posle, to ni koncesija ali milostno dovoljenje, ampak naravna zahteva, saj tudi železniški inženir ne bo v vojaški službi bolničar in zdravnik ne bo železnice popravljal.

TEMNE TOCKE

Da pa mora vsak nov škof, predno nastopi službo, priseči zvestobo državi in da se ne bo udeležil nobenega protidržavnega udara, kakor to zahteva 20. člen konkordata, je za novega prelata poniževalno in za državo, ki je že privolila v njegovo imenovanje, tudi nedosledno. Na mesto takega nezaupanja naj stopi tista iskrenost, ki jo ima Cerkev do državnih organov.

Višek nedostatkov našega konkordata so pa jezikovne odredbe, ki nas v narodno mešanih pokrajinah posebno zanimajo. Že takoj v drugem členu država milostno dovoljuje, da sme Sv. stolica objavljati svoje odloke v vsakršnem jeziku, škofje pa samo v italijanskem in latinskem jeziku, da pa smejo k italijanskemu besedilu pridejati še prevod v druge jezike. Člen 22. se pa glasi: škofje in župniki morajo govoriti italijanski jezik. Po potrebi se jim bodo dali pomočniki, ki bodo poleg italijanščine razumeli in govorili tudi krajevni jezik, da bodo mogli vernikom v njihovem jeziku nuditi dušnopastirsko oskrbo.

To so menda najbolj temne postavke v našem konkordatu, postavke, ki se morejo, vsaj deloma umevati edinole v ozračju tedanjega blaznega fašistovskega sovraštva do narodnih manjšin v Italiji. Da se je Cerkev pogajala z državo v zadevi, ki ni cerkveno-državnega značaja, ampak izključno dušnopastirska reč; da je Cerkev dovolila povratek grdega srednjeveškega vikarijskega sistema, ko je škof opravljaj posvetne posle, doma pa imel vikarja za škofovsko službo, tega morda ne bo vsakdo odobral. Pač pa bo videl v teh določbah tedanji strahotni politični pritisk, ki ga je Cerkev tolerirala tudi v svesti, da bo tedanja nevihta le začasna in da se nobena juha ne je ali pije tako vroča, kakor se je kuhala. V tem predvidevanju se Cerkev ni motila, ker je blaznost čez malo let propadla in ker je bila praksa po naših krajih res milejša kot tiste nesrečne pogodbene črke.

To so glavne točke, ki zahtevajo »ag-giornamento« ali sodobno preureditev konkordata. So še nekatere druge nekoliko šepave postavke, ki bi pa zanimale juriste in teologe bolj kot množico naših bralecev. Vendar eni in drugi, strokovnjaki in nestrokovnjaki, vsi želimo, da bi Cerkev in država uredili novi konkordat tako, da bo možno mirno in pravično sožitje, saj nismo samo državljani, ampak tudi božje ljudstvo.

Dr. Jakob Ukmar

Zakir Husein, po veri mohamedanec, ki je bil letos izvoljen za državnega indijskega predsednika, se je takoj po izvolitvi poklonil posmrtnim ostankom očeta Indije Mahatma Gandija in ostal dalj časa zbran v molitvi pred njegovo posmrtno žaro

govskega sloja ter veleposestnikov iz okoliških čajnih plantaž. V trenutku, ko so prišli v bengalskem parlamentu na spred socialni problem, so ti pridobitni krogi izzvali nemire, posegla je vmes osrednja vlada iz Novega Delhija in tako je dr. Zakir Husein na podlagi ustavnih pooblastil razpustil vlado Zahodne Bengalije.

Naserjeva trdovratnost

Naser, egiptovski diktator, se začenja čutiti spet močnega. Vojaške izgube iz vojne v juniju so skoro povsem nadomestile. Orožje prihaja predvsem iz Češkoslovaške, letala tipa »Mig« pa iz Sovjetske zveze. Sovjetske ladje razkladajo rakete, tanke in prevozna letala v pristanišču Port Said. Do tri tisoč ruskih vojaških svetovalcev vodi egiptovsko vojsko. Razlogov je dovolj, da je Naser znova samozavesten in da začenja vnovič pretiti Izraelcem.

Nedavno je v parlamentu v Kairu izjavil, da ne bo nikdar razpravljaj o dveh stvareh: o plovbi izraelskih ladij po suškem prekopu ter skozi Akabski zaliv in o umiku judovskih čez z zasedenega ozemlja. Dejal je tudi, da to, kar je bilo vzeto s silo, se lahko dobi nazaj le s silo.

Sovjetskemu partijskemu glasilu »Pravda« to nespravljivo Naserjevo zadržanje ni bilo dosti všeč. V listu beremo: »V neka-

terih arabskih glavnih mestih je še vedno dovolj srboritcejev, ki s svojimi izjavami ter z neodgovornim pisanjem pomagajo tistim, ki so že itak do Arabcev sovražno razpoloženi, kroge v Tel Avivu (Izrael) pa utrjujejo v njih skrajnih zahtevah.«

S svojim stališčem se je Naser postavil v opreko z britansko resolucijo o Bližnjem Vzhodu, ki je bila soglasno sprejeta 24. novembra ter jo je podprla tudi sovjetska vlada. Resolucija zahteva med drugim priznanje pravice sleherni deželi na Bližnjem Vzhodu, da živi v miru v okviru zanesljivih in priznanih meja. Resolucija zahteva od Izraela sicer umik z zasedenega ozemlja, a ne določa časa in ne stavlja pogojev. Tudi zahteva ista resolucija vzpostavitev svobodne plozbe po mednarodnih poteh kot sta Sueški prekop ter Akabski zaliv, rešitev problema arabskih beguncev ter uvedbo razoroženih obmejnih področij.

Šli smo v Fatimo in Lurd **Volitve na tržaški univerzi**

Dr. K. VLADIMIR TRUHLAR

Pokoncilski katoliški etos

Celjska in Goriška Mohorjeva družba dasta letos svojim udom med drugim tudi knjigo z gornjim naslovom. Pater Truhlar je profesor na Gregorijanski univerzi v Rimu in je do sedaj izdal že enajst knjig, predvsem v latinščini, ki so prevedene v razne evropske jezike. Žal smo v slovenskem jeziku od Truhlarja prejeli do sedaj le bolj malo. Upamo pa, da pomeni ta njegova zadnja knjiga začetek intenzivnejšega pisanja za slovenske potrebe v duhu koncila, kateremu je posvetil precej svojih moči in navdušenja.

»Pokoncilski katoliški etos« je sad tega dela in navdušenja za koncilske ideje, smernice, prijeme in vse njegovo bogastvo. Knjiga obsega 210 kratkih sestavkov (po eno ali dve strani) o raznovrstnih problemih, vprašanjih in zadevah, ki jih je treba osvetliti v duhu koncilskega nauka in pogumnosti. »Knjiga kaže«, pravi avtor, »vso razgibanost sveta; kaže, kako ima Cerkev to razgibanost pred očmi; kako gleda tudi kristjana sredi te razgibanosti; kako ga iz nje ne trga, marveč celo vanjo pošilja, naj se čuti eno z ljudmi, ki jih je ta razgibanost zajela; naj razbira vse njene pozitivne vrline; naj v odkritem in učinkovitem sodelovanju z drugimi gradi življenje človeštva. Za to delo mu daje tudi perspektiv, smernic ter ga opozarja na vire, iz katerih naj črpa moč«.

V knjigi je kratko in zgoščeno, sodobno in prepričevalno, drzno in razveseljivo podan koncilski nauk. Obenem je knjiga vodnik v spoznavanje veselja nad koncilskimi dosežki in v pripravljenost za delo v smislu koncila, ki včasih naleti na prejšnjo zaprtost in brezbržnost ter celo nasprotovanje.

Odstavki so raznovrstni; eni lažji, drugi težji. Vsak bo našel kaj primerne zase. Organizacije bodo v tej knjigi našle neizčrpan material za sestanke, razprave in poglobljanje. Vsem bo pa knjiga pomagala pri študiju koncilskih dokumentov, ki so na žalost premmnogim še vedno zaklenjen zaklad.

Knjigi, ki se že prevaja v italijanski jezik, želimo, da bi zasejala precej dobre seme med našimi ljudmi, kakor si to želi avtor in vsi tisti, ki so pomagali knjigi na pot. L. Sk.

Slovenska organizacija visokošolcev ADRIA se iz leta v leto predstavlja na tržaškem vseučilišču s svojo listo, zato da smo Slovenci zastopani tudi na najvišjem kulturnem forumu naše dežele. Letošnje volitve na tržaški univerzi bodo prihodnji teden in vsi slovenski akademiki smo obvezani, da s svojim glasom podpremo slovensko listo. To zahteva zavest vsakega posameznika, ki ve, s kakšnimi težavami se bori naša manjšina in odgovornost pred svojim narodom. To je bil eden izmed glavnih vzrokov, da je ADRIA nastala, da je bil vsako leto izvoljen njen predstavnik v Predstavniški svet in da zdaj ADRIA vstopa v svoje deseto leto obstoja. In to kljub vidnemu ali nevidnemu nasprotovanju drugih političnih grupacij in to še posebno zdaj, ko so pristopile k njej

Z GORIŠKEGA

Zanimivo skioptično predavanje

Med udeleženci zadnjega romanja v Fatimo in Lurd je bila tudi gdč. Ivanka Furlan izpod rojanskega zvona. Vso pot je pridno snemala lepe motive. Ni čuda, da jih je nabrala za celo skioptično predavanje.

Zadnje nedeljo je prišla v Gorico, da barvne diapozitive pokaže tako tistim, ki so bili v Fatimo poromali, kakor drugim, ki jih te vrste kraji zanimajo in si vsaj na platnu ogledajo to, kar jim ni bilo dano videti v pristni podobi. Mala dvorana Katoliškega doma se je popolnoma napolnila in vsi, ki so k predavanju prišli, so bili s tem, kar so videli, izredno zadovoljni. Predavateljci gre za njen trud in skrbno obdelavo vse priznanje. Na koncu je dodala še celo vrsto motivov z Višarj v snogu, raznih cvetlic in niz čarobnih in zasanjanih sončnih zatonov v tržaškem zalivu. Vsekakor prijeten prosvetni večer, ki naj bi se čimprej ponovlil, saj ima gdč. Furlanova še bogato zbirko fotografij iz Svete dežele in Grčije, kar bi tudi bilo prav, da si ob priliki ogledamo.

Gostovanje slovenskih zborov v Gradiški

Po daljših pripravah in razgovorih je končno prišlo do tega, da bodo v četrtek 14. decembra gostovali v Gradiški slovenski pevski zbori. Na prizadevanje gradiškega društva Torriana, ki je gostovanje organiziralo, bodo v dvorani Coassini nastopili slovenski pevci in folklorna skupina, Furlanemu občinstvu se bo predstavil mešani pevski zbor »Lojze Bratuž« pod vodstvom g. Stanka Jericija, moški zbor »Mirkó Filej« pa pod vodstvom g. Zdravka Klanjščka. Poleg tega bo nastopila še folklorna skupina društva Olympia, ki je letos v juniju izvajala slovenske folklorne ples v Katoliškem domu. Ob koncu bo kor gostitelj zapev še pevski zbor društva Torriana, katerega vodi g. Miniussi. Začetek koncerta bo ob 20.45.

Tako bomo prišli do tega, za kar si je Zveza slovenske katoliške prosvete že dolgo prizadevala, namreč do kulturne izmenjave med Slovenci in Furlani, saj bo zbor Torriane iz Gradiške vrnili obisk s koncertom v Katoliškem domu v Gorici enkrat v januarju prihodnjega leta.

Potres je prizadejal tudi okoliške vasi. Od 41 naselij debarske občine so ostala nedotaknjena le tri. Hudo je to, da se dá do mnogih planinskih vasi priti samo peš ali z osli, kar zavlačuje hitro pomoč in oskrbo s šotori ter s hrano. Na albanski strani je veliko materialno škodo utrpelo zaradi potresa zlasti mesto Piškepeja. Na tem področju je bilo ubitih deset oseb, ranjenih pa 114. Porušenih ali poškodovanih je nad dva tisoč hiš, med njimi 28 šol. Jugoslovanske oblasti so takoj ponudile pomoč mestu Piškepeju, toda Albanci so pomoč hladno odklonili.

nove in sveže sile, ko je razširila svoje poslanstvo na prosvetno-kulturno področje, ko je legalizirala svoj obstoj pred državnimi oblastmi. Z ADRIO hočemo izpričati univerzi, da je naša narodno zavedna manjšina bolj kot kdajkoli krepka in živa, vredna zato vsega spoštovanja in upoštevanja.

Z ozirom na nedelavnost Predstavniškega sveta ostajajo tudi vsi načrti ADRIE nerešeni. Upamo pa, da se bo sedanje mrtvilo v Predstavniškem svetu premaknilo z mrtve točke in da bomo tako dosegli realizacijo nekaterih točk našega programa: izboljšanje študentovskih ustanov, reorganizacijo akademskega študija, ustanovitev slovenskega centra na filozofski fakulteti, večje število štipendij in drugih podpor s strani države in dežele. Slovenska lista ADRIA se bo tudi borila za pravičen dostop slovenskih akademikov do vseh štipendij in za druge podpore. Po končanih študijih morajo dobiti Slovenci primerno, dostojno in takojšnjo zaposlitev v krajih, kjer živi naša manjšina, da bodo lahko naši ljudje uporabljali v javnih ustanovah slovenščino.

Ce hočemo izvesti te načrte moramo vsekakor v kar največjem številu podpreti slovensko listo. Čim več glasov bo dobila, tem večji ugled in vpliv bomo imeli ne samo slovenski akademiki, ampak vsa naša manjšina, h kateri ponosno pripadamo in se zanjo zavzemamo. Slovenske akademičarke in akademiki, za naše stanovske pravice in za uresničenje našega socialno-kulturnega programa, pojdemo vsi na volišče (z akademsko izkaznico) in v nedeljo 10. decembra v Gorici (Korzo 44) ter 11. in 12. decembra v Trstu na treh sedežih oddajmo svoj glas slovenski akademski listi ADRIA in njenemu dosedanjemu predstavniku.

Odbor ADRIE zlasti naproša goriške visokošolce, da se ne vzdrijo volitev in da volijo na goriškem sedežu. Volijo lahko vsi akademiki, ki so imeli v preteklem letu veljavno akademsko izkaznico. Ne morejo pa voliti akademiki prvih letnikov.

Prepričani smo, da boste tudi letos brez dvomov izpričali svojo slovensko pripadnost.

Odbor ADRIE

VOLI SLOVENSKO LISTO »ADRIA«!

Potres razdejal jugoslovansko mesto

Pretekli četrtek, 30. novembra je hud potres silovito opustošil mesto Debar v jugoslovanski Makedoniji kakor tudi vso njegovo okolico. Mesto leži ob jugoslovansko-albanski meji, 90 km zahodno od Skopja, ki ga je potres razdejal poleti leta 1963, in 70 km vzhodno od glavnega mesta Albanije, Tirane. Po jakosti je bil potres devete stopnje, to je za dve enoti hujski kot oni v Skopju.

Debar je mesto, ki ima 8.000 prebivalcev. Sedem osmin prebivalstva je ostalo brez strehe. Devet odstotkov hiš je popolnoma porušenih, 80% pa neuporabnih za bivanje. Število smrtnih žrtev pa k sreči ni bilo veliko: osem oseb, večinoma otroci, je izgubilo življenje. Večina ljudi sedaj živi pod šotori. Potresni sunki se nadaljujejo in so že presegli število sto.

Potres je prizadejal tudi okoliške vasi. Od 41 naselij debarske občine so ostala nedotaknjena le tri. Hudo je to, da se dá do mnogih planinskih vasi priti samo peš ali z osli, kar zavlačuje hitro pomoč in oskrbo s šotori ter s hrano.

Na albanski strani je veliko materialno škodo utrpelo zaradi potresa zlasti mesto Piškepeja. Na tem področju je bilo ubitih deset oseb, ranjenih pa 114. Porušenih ali poškodovanih je nad dva tisoč hiš, med njimi 28 šol. Jugoslovanske oblasti so takoj ponudile pomoč mestu Piškepeju, toda Albanci so pomoč hladno odklonili.

Svečana otvoritev koprške proge

V soboto, 2. decembra so v Kopru svečano odprli železniško progo Prešnica-Koper, ki sicer deluje že od 16. novembra dalje. Ob 10.30 je Albert Jakopič, predsednik centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije, prerezal trak na tovrni postaji v Kopru, nakar je ob ploskanju povabljenih gostov, zvokih godbe in tujenju sirene italijanske ladje »Sanura X« iz Cagliarija odpeljal iz pristanišča tovrni vlak.

Jakopič je imel tudi slavnostni govor. Poudaril je pomen nove proge, saj smo šele z njo dejansko Slovenci postali v gospodarskem in poslovnem smislu pomor-

Fatima, še leta 1917 skromna in nepoznana vas na vznožju puščobne Serre, ki bi jo zaman iskali na zemljevidu, je po petdesetih letih kraj, ki ga pozna ves svet, čigar ime izgovarjajo milijoni ustnic, tisoči in tisoči romarjev pa jo obiskujejo vse dni v letu, na vsakega 13. v mesecu na njih število naraste v stotisoče in več

16. septembra je bila sobota. Naše bivanje v Madridu je šlo h kraju, čeprav je bilo še toliko stvari vrednih ogleda. Kakor prejšnja dneva, smo se tudi tisto jutro udeležili sv. maše v bližnji cerkvi patrov dominikancev, ki so nas z izredno toploto sprejeli. Nato je bilo treba misliti na odhod. Kar peš smo jo mahnilo na postajo »Delicias«, kar bi po naše pomenilo »Sladkosti«, od koder vozijo vlaki na Portugalsko, znova smo lahko »občudovali« umazanim postajnega poslopja, pa bili zato tem bolj presenečeni, ko smo se vkricali na motorni vlak TER, ki je nudil vse udobje, reguliran zrak ter mehke sedeže. Tudi kositi se je dalo v njem. In bogme, tisti ki so se za kosilo odločili, bodo še dolgo pomnili njega okusnost, obilnost in zmerno ceno.

Malo pred enajsto uro dopoldne je vlak potegnil iz postaje. Kljub slabemu spodnjemu ustroju proge jo je kar dobro rezal preko ožganih planjav. Povprečno je drvel 80 km na uro. Smer mu je kazala reka Tago, kjer se je pokazala, tam je pokrājina dobila vever obraz. Namakalne priprave so tista čarobna sila, ki iz zemlje privajajo rast, rodovitnost in zelenje.

Potem se je začela progā dvigati in vrteti okrog same sebe. Ko je vlak premagal gorski greben, se je pojavilo prvo drevje, med njimi graden, nizki sredozemski hrast, na katerega se je spustila Mati božja v Fatimi, ko se je pastirčkom prikazala. Očividno je bilo, da se že čuti blagi vpliv Atlantskega oceana. Portugalska je bila vedno bliže.

Ob štirih popoldne smo prečkali mejo. Radovedno smo zrlj skozi okno na pokrajino okrog sebe. Tako različna je bila od Španije, ki smo jo pustili za seboj. Je to dežela gričev, gradov, častljivih samostanov, starodavnih cerkva, vina in oljk, opojnih kamelij, žarke luči. Ob progi so nas pozdravljali plutovcji, drevesa brez lubja vse do krošnje, kajti iz njih skorje, plutovine, delajo zamaške za steklenice. Potem so bili spet vitki evkalipti, ki so brzeli mimo nas. In vmes vedno znova nizki hrast, čigar veje se je dotaknila noga Device Marije. Na pobočjih so se belila naselja, belila v dobesednem pomenu izraza, kajti vse portugalske hiše imajo to značilnost, da so bele kot golobice in žarijo kot sneg ob dotiku sončnih žarkov.

NEZNANA DEŽELA

Slovenci imamo izraz, ki pove, da nam je kaka stvar neznan, z besedami: »To je zame španska vas.« Res, Španija je bila za naše ljudi tako daleč, da nam je bila čisto tuja tako po navadah kot po jeziku in zgodovini. Šele državljanska vojna nam jo je približala in odkrila.

Portugalska je delila njeno usodo, saj meji nanjo, le da je še bolj potisnjena na zahod Evrope, Porinjena v skrajni zahodni del iberskega polotoka gleda s polovico meja na vode Atlantika, druga polovica pa jo veže s sestrsko Španijo. Po velikosti meri 88.000 kv. km, t.j. približno tretjina Jugoslavije, prebivalcev pa ima že deset milijonov. Portugalski jezik je podoben španskemu, pravzaprav narečje iz Galicije, kjer je glavno mesto Santiago de Compostela. Če bi se poslužili primere, bi rekli, da sta si špansčina in portugalsčina podobni kot slovenščina in srbohrvaščina.

Portugalec se zelo loči od Španca. Slednjemu pekoče sonce biča vročo kri, da je drzen in hiter, jasnoviden in globok, zdaj veder, zdaj mračen; mehko portugalsko podnebje pa dela njegovega človeka mehkega in družabnega, zvedavega in podjetnega, ki ljubi potovanje in doživlja. Španec je umetnik, modrec in plemič po naravi, Portugalec pa je mornar in trgovec.

Bil je Vasco da Gama tisti, ki je prvi okrog Afrike našel pot v Indijo in bil je Magalhanes prvi, ki je objadral svet.

Zemlja je rodovitna; evkalipt in pinje jo spreminjajo v deželo bajk. A pravo lice ji daje šele morje, ki jo veže z vsem svetom. V morski gladini se ogledujejo stolpi in zvoniki, samostani in gradovi, ponosne priče junaške borbe krščanskih viteзов zoper mohamedanske Mavre, nemi svedoki zlatih vekov portugalske zgodovine v svojsvenem »manuelkem« slogu.

KONCNO NA CILJU

In v srcu te dežele, 130 km severno od Lizbone leži Fatima. Kraj sestoji iz več zaselkov, raztresenih po lahno dvigajočem se pobočju Serre d'Aire, 400 m nad morskó gladino. Iz Lizbone, glavnega mesta Portugalske, se pride do nje po dveh železnih, ki te pa obe izložita v dolini in je treba napraviti še 20-25 km poti navkreber na planoto, kjer leži Irijska globel, kraj prikazovanj. Ena železna cesta vodi mimo belih pristanv, sinje cvetočih plezalk in maroških balkonov navzgor ob Tagu, druga pa skozi vrtove pomaranč in limon ob morju. Više na gričih se obračajo za vetrovom mlinске lopute kot sončnice za soncem.

Nas je motorni vlak izložil na postaji Entroncamento, potem ko je prekoračil reko Tago, ki je tam že zelo široka. Sam je naprej odhitej proti Lizboni, mi pa smo se presedli v dva avtobusa, ki sta se naglo zagrizla v hrib in nas nosila proti cilju našega romanja — v Fatimo. Pokrajina je začuda podobna našem Krasu, vsepovsod pregrade iz kamjenja, vmes njive in oljčni nasadi, nato zopet nizki hrast, pa spet zaplate rdeče zemlje, skrbno obdelane.

Prav za mrak smo dospeli na kraj naših želja. Hitro smo si našli prenočišče. Goričani s Korošci so dobili svoj dom v hotelu blaženega Numa, portugalskega junaka iz 14. stoletja, Tržačani pa v hotelu Modre armade (Blu Army) v neposredni bližini. Lepo smo bili v obeh hišah sprejeti, saj jih oskrbujejo redovniki oz. redovnice. Še večerja, okrepjena s plemenitim vinom, potem pa je prišel krepilni spanec, da nas pripravi za srečanje z Materjo božjo v irijski kapeli naslednji dan.

Umrl je kardinal Spellman

Na posledicah možganske krvavitve je umrl v starosti 78 let 2. decembra v New Yorku nadškof kardinal Francis Spellman. Lani je zaradi prekoračenih 75 let življenja ponudil sv. očetu Pavlu VI. ostavko na položaj newyorškega nadškofa, toda papež ostavke ni sprejel, temveč ga je naprosil, naj še naprej ostane na svojem mestu.

Kardinal Spellman je bil posvečen za duhovnika leta 1916, v škofa leta 1932, za kardinala ga je pa imenoval papež Pij XII. leta 1946. Bil je tudi vrhovni katoliški vo-

Navodila o zakramentih in zakramentalih

Italijanska škofavska konferenca je izdala liturgično pastoralni direktorij obrednika za zakramente in zakramentalne. Obsega 120 strani in govori o zakramentih na splošno, o krstu, birmi, zelo kratko o evharistiji, o zakramentu pokore, o mazičenju bolnikov, o liturgiji za mrtve in o poroki. Za vsako omenjeno poglavje razložil nekaj temeljnih teoloških resnic, nato pa liturgične, katehetske in pastoralne smernice za podeljevanje in prejetje zakramentov. Mirno lahko rečemo, da je ta direktorij zelo posrečena kodifikacija

koncilskega nauka in navodil o zakramentih, ki se v marsičem in v dobrem smislu oddaljuje od tradicionalnih šolskih učbenikov.

Katoliška univerza v Milanu se vedno bolj uveljavlja

Katoliška univerza Srca Jezusovega v Milanu ima svojo medicinsko fakulteto v Rimu. Pri otvoritvi te fakultete pred šestimi leti je bil navzoč sam Janez XXIII. Letos je vpisanih 832 slušateljev. Do sedaj je s fakultete izšlo 71 zdravnikov. Katoliška univerza Srca Jezusovega v Milanu deluje sicer že 40 let.

TRŽAŠKE NOVICE

Poldnevni obisk na Otlico v nedeljo 17. decembra

Za 30. dan smrti pok. duh. Jožeta Vidmarja prirejamo skupni obisk Tržačanov in Goričanov na njegov grob na Otlici nad Ajdovščino. Navodila so sledeča:

Iz Trsta in Gorice odhoda istočasno in sicer ob 12. uri — iz Trsta odhoda s trga Coroneo, iz Gorice s Travnika; ob 14.30 se zberemo v cerkvi na Otlici, nato gremo na pokopališče, pozneje še obiščemo Marijino cerkev v Logu in napravimo kratek odmor v Vipavi, oz. Ajdovščini; okrog 20. ure bomo zopet doma. Stroški za vožnjo so 1.500 lir na osebo. Pri vpisu vsak poravnava vožnjo in odda svoj naslov. Zaradi kratkega časa je vpisovanje samo na teh krajih: pri Fortunatu v Trstu (ul. Paganini 2), na Opčinah pri cerkovniku in v Marijanišču, v Gorici na upravi Katoliškega glasa in pri g. Kleindinstu. Posameznik lahko vpiše več oseb. *Cas za vpis samo do 13. decembra zvečer, to je sredo, god sv. Lucije.* Če se v kakšni vasi prijavi več kakor 15 oseb, vstopijo potniki na avtobus v domačem kraju. V vsaki zadevi v zvezi s tem obiskom na Otlico se obračajte na Tržaškem na Marijanišče tel. 221-113, na Goriškem pa na upravo Kat. glasa. Obisk na grob pok. g. Vidmarja se vrši ob vsakem vremenu. Vsak potnik mora imeti prepustnico ali potni list.

Za 30. dan po smrti mnogim dobro znanega pok. duhovnika se zdi primerno, da napravimo lep, skupen obisk njegovega groba na Otlici. To so sicer nekateri želeli že na prvo nedeljo po pogrebu, a ni bilo takoj mogoče. Sedaj dajemo priložnost vsem, ki se hočete pridružiti in tako skupno z mnogimi izkazati blagemu pokojniku tudi to dejanje hvaležnosti.

Prosek

Cutim dolžnost, da podam naslednje pojasnilo k dopisu, objavljenem v Katoliškem glasu dne 30. novembra 1967, št. 47:

Za postavitev doprsnega kipa slovenskega pesnika in pisatelja Frana Levstika in za vse stroške ob priložnosti odkritja dne 20. novembra, so ne glede na to, da imajo ali ne otroke, ki obiskujejo to šolo, prispevali vaščani s Proseka s 158.200 lirami in vaščani s Kontovela s 45.050 lirami.

Predlog in pobudo za postavitev kipa je dal podpisani župnik s Proseka in vaščani so moj predlog z navdušenjem sprejeli in podprli. Žal se zaradi drugih obveznosti, nisem mogel udeležiti proslave.

Na predlog vsega profesorskega zbora in po odobrenju višjih šolskih oblasti, se proseška šola sedaj imenuje po Franu Levstiku. Letos namreč obhajamo 80. obletnico njegove smrti († 1887).

Cutim dolžnost, da se ob tej priložnosti prav topla zahvalim vsem, ki so se na tako hiter in hvalevreden način odzvali mojemu predlogu.

Moja želja je, in sem prepričan, da tudi želja vseh darovalcev, da bi se kip, četudi začasno, dokler ne pride do dejanske zidave novega poslopja, ki pa je verjetno še daleč, postavil na primerno in dostojno mesto v enem izmed razredov, ki je sedaj, ali bo v bodoče določen za pouk dijakov slovenske srednje šole na Proseku.

S tem dopisom se oddolžim vsem darovalcem na Proseku in Kontovelu.

FRANC SIBENI, župnik

Promocija

Na univerzi v Padovi je promoviral za zdravnika naš rojak Vinko Milič z Opčin. Ob tej priložnosti mu iskreno čestita cerkveni pevski zbor in mu želi obilo sreče in uspeha v njegovem poklicu.

Razstava mladinskih knjig

Na razstavi mladinskih knjig na sedežu Ljudske knjižnice, ki so jo otvorili pred kratkim in ki bo odprta do 15. decembra, je tudi nekaj slovenskih knjig in slikanic.

Kulturna prireditev v Škednju

V škedenjskem Domu v ul. Soncini 112 je prejšnji petek predaval prof. Pavle Merku kot skladatelj Ivanu Grbcu. Lepo število poslušalcev je z zanimanjem sledilo predavanju o svojem ožjem rojaku, ki se ga še mnogi škedenjci dobro spominjajo, saj je dal časa orglal pri slovenski maši v Škednju in sodeloval pri kulturnih prireditvah škedenjskega cerkvenega pevskega zbora. Prof. Merku je bil Grbčev učence in sedaj ureja z veliko strokovno prizadetostjo in skrbjo njegovo

Boršt

Prejšnjo soboto (2. decembra) smo popremili k večnemu počitku najstarejšega člana naše farne družine Petra Zaharja iz Zabrčca. Dosegel je 90 let življenja, ki mu je potekalo ob trdem delu, toda kot mož molitve in pogumne vere je tudi delo spreminjal Bogu v prijeten dar.

Pokojnik je bil zaslužen za našo župnijo tudi kot dolgoletni mežnar. Dokler je mogel, je na prve petke prihajal k zakramentom in tudi drugače z zgleodom in resno besedo med mladino vplival na lepo obnašanje v cerkvi. Naj mu bo Gospod dober plačnik; družini in sorodnikom izrekamo pa naše sožalje.

V torek, na predvečer sv. Miklavža, se

je naša mladina zbrala v dvorani, kjer so veliki in mali nebeskemu dobrotniku pripravili lep sprejem. Po končani igrici, ki so jo pripravili otroci osnovne šole, je sv. Miklavž nagovoril vse navzoče in potem razdelil svoje darove.

Dvorana ob polni udeležbi pa je doživela posebno lep večer pred dobrim tednom, ko nas je ansambel Beneški fantje razveseljeval 2 uri s svojim bogatim sporedom pesmi, glasbe in šaljivimi točkami.

Preden bo v proslavo župnijskega praznika ob sv. Antonu skupna prireditev vseh skupin, ki se bolj ali manj prosvetno in kulturno gibljejo, bo v decembru en večer posvečen lepotam in pesmi naše Gorenjske. Teh večerov bo še več, ako bo dovolj ognja v fantih in dekletih.

REVIJA PEVSKIH ZBOROV

se je vršila v Rojanu v nedeljo 3. decembra. Nastopilo je deset pevskih zborov. Častni gost je bil skladatelj Matija Tomc, ki je tudi razglasil izid natečaja za novo božično pesem. Prvo nagrado je prejel openski organist in dirigent Stane Malič. Daljše poročilo o nastopu pevskih zborov bo v prihodnji številki.

RADIO TRSTA

Spored od 10. do 16. decembra 1967

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Nedelja: 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Oddaja za najmlajše: »Mojo oče in jaz«. Dramatizirana zgodba. Četrto nadaljevanje: »Medsebojno zaupanje. 12.00 Nabožne glasbe. 12.15 Vera in naš čas. 13.00 Odmevi tedna v naši deželi. 14.45 Popevke za nedeljski popoldan. 15.30 »Zadeva Sorge«. Radijska drama. 17.30 Prijatelji zborovskega petja. 20.30 Pod farmim zvonom župne cerkve v Bazovici.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole (za srednjo šolo). Ponovitev ob 17.40. 12.10 Pomenek s poslušavkami. 17.20 Ne vse, toda o vsem. 20.50 Prirovniki naše dežele: Boris Pahor: »Alge med prsti«. 22.30 Slovenski solisti.

Torek: 12.00 Pod farmim zvonom župne cerkve v Bazovici. 17.20 Slovensčina za Slovence. 17.40 Radijska univerza. Danilo Sedmak: Osnove psihologije: »Motivacija«. 17.50 Ženski vokalni kvartet iz Ljubljane. 19.10 Ploščice za vas, quiz oddaja. 20.35 A. Dvorak: »Vrag in Katarina«, opera v treh dejanjih.

Sreda: 12.10 Liki iz naše preteklosti: »Bogomir Magajna«. 13.30 Glasba iz filmov in revij. 17.20 Odvetnik za vsakogar, pravna posvetovalnica. 17.40 Radio za šole (za prvo stopnjo osnovnih šol). 18.30 Poglavlja iz glasbene zgodovine: »Glasbeni stiki slovenskega in italijanskega ozemlja v 16. stoletju«. 19.10 Zdravniška posvetovalnica. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 12.00 Tri in ena - sobotni varieté. Besedilo Danila Lovrečiča - ponovitev. 17.20 Pregled zgodovine italijanskega slovstva: Marija Kacin: »Lodovico Ariosto«. 18.00 Zbor »Julia« iz Trsta. 19.10 Pisani balončki, radijski tehnik za najmlajše. 20.35 »Gordijski voz«. Komedija.

Petek: 11.40 Radio za šole (oddaja za drugo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.40. 12.10 Gospodinja nakupuje. 18.30 Zbor »Glasbene Matic« iz Ljubljane. Skladbe Jakoba Gallusa, Izaka Poša, Emila Adamiča, Mirka Kolariča in Jurija Gregorca. 19.10 Novele 20. stoletja: Finžgar: »Boltežar«. 20.35 Gospodarstvo in delo. 20.50 Koncert operne glasbe.

Sobota: 12.00 Iz starih časov, pripravil Lojze Tul. 15.00 Glasbena oddaja za mladino. 16.00 Oddaja za avtomobiliste. 16.15 Pregled slovenske dramatike. Šesta oddaja. Poudarek prosvetljske in narodno-politične ideje v slovenski dramatiki. 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. 17.40 Obletnica meseca: »Pisatelj Fran Milčinski - ob stoletnici rojstva«. 17.50 Cecilijanka, revija goriških pevskih zborov. Iz koncerta, ki je bil registriran v Katoliškem domu v Gorici dne 26. novembra letos. 19.10 Družinski obzorik. 19.25 Ansambel Boruta Lesjaka. 19.40 Pevci televizijske oddaje »Partitissima«. 20.50 Tri in ena - sobotni varieté. Besedilo Danila Lovrečiča. 21.20 Vabilo na ples. 22.40 Za prijeten konec tedna.

Sprejem na jugoslovanskem konzulatu

Ob priložnosti jugoslovanskega državnega praznika je generalni konzul inž. Marijan Tepina priredil v prostorih konzulata sprejem, ki so se ga udeležili predstavniki krajevnih oblasti ter javnega in kulturnega življenja.

Zavarovalni prispevek za spolovinarje in kolone

Za bolniško zavarovanje v letu 1967 je bil odmerjen zavarovalni prispevek v znesku 6.428 lir na osebo. Od tega zneska plača spolovinar kolone 2.142 lir, dočim je ostanek 4.286 lir v breme gospodarju.

»PASTIRČEK« št. 3

Tretja številka tega pestro urejanega mladinskega lista ima to pot božično obležje, kar je naravno, saj smo vsak dan bliže prazniku Gospodovega rojstva. Seveda je govora tudi o sv. Miklavžu, tem velikem prijatelju naših malčkov. Zora Saksida je prispevala prijetno črtico »Marinka se v spanju smehlja«. Bralec bo zvedel zanimive stvari o avtomobilu in se tudi seznanil s športnimi novostmi, Ivo Jevnikar iz 5. čete pa pove, kakšen naj bo odnos skavta do narodnosti. Prav je, da se mladi ljudje tudi seznanijo, kakšno mora biti lepo vedenje pri jedi. O tem bodo lahko čitali v tej številki »Pastirček«. Od krajev v Sloveniji je to pot na vrsti Vrhnika. Dopisov je dosti in so kar posrečeni. Spet bo treba uginiti novega svetnika, poleg drugih zank in ugank, ki so prav duhovite.

OBVESTILA

LISTNICA UREDNIŠTVA IN UPRAVE

Božična številka našega lista bo izšla v četrtek, 21. decembra na osmih straneh. Vse, ki želijo izreči božična in novoletna voščila, naprošamo, da nam svoja voščila pošljejo do torka, 19. t. m. opoldne. Članiki in črtnice pa naj bodo za božično prilogo na našem uredništvu že v soboto, 16. decembra.

Novoletna številka bo izšla že v sredo, 3. januarja 1968 na 6 straneh. Tudi v njej bo prilika za objavo novoletnih voščil. Vsi dopisi, članki in voščila naj bodo poslani na naše uredništvo do petka, 29. decembra opoldne.

V tednu med božičem in novim letom naš list zaradi tehničnih ovir, ki so letos nastale zaradi številnih prazničnih dni, ne bo izšel.

Besedilo devetdnevnic za božič se dobi pri g. Dušanu Jakominu v Škednju - Trst. Cena izvoda 20 lir.

Romanje v Lurd, Santiago de Compostela in Fatimo. Kdor bi se hotel priključiti romanju, ki bo od 24. aprila do 8. maja 1968 ter ga organizirajo v Ljubljani, se lahko javi do 1. januarja 1968 na upravi našega lista, kjer bo prejel točne podatke. Cena potovanja je 89.000 lir; za izlet v Lizbono se doplača 2.000 lir. Iz Fatime povratek skozi Madrid in Barcelono. Potovanje se bo v udobnih avtopulmanih. V načrtu je, da bi imeli udeleženci s Primorskega lasten avtobus, zato so zaželeni tudi romarji tostran meje. Ob vpisu se položi na račun 25.000 lir, ostalo pa do 10. aprila 1968.

Mladinski koledar 1968: Poverjenike, ki imajo kaj odveč naših koledarjev, lepo prosimo, naj takoj sporočijo v Marijanišče. Koledarje nujno potrebujemo za nove naročnike. Hvala.

Odbor za pomoč razlašencem vabi na redni občini zbor, ki bo v soboto, 9. decembra 1967 v srenjski dvorani (stara županstvo) v Dolini. Prvo sklicanje ob 20^h, drugo ob 20.30 Dnevni red: 1. Poročilo predsednika. 2. Diskusija in sprejem razrešnice. 3. Izvolitev članov predsedstva, razsodišča in nadzornega odbora. 4. Razno.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L, 70, osmrtnice L, 100, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Vsem, ki so z nami sočustvovali in spremili na zadnji poti našega dragega očeta, deda in brata

PETRA ZAHARJA

se iskreno zahvaljujemo. Posebna zahvala č. gg. duhovnikoma, cerkvenemu pevske-mu zboru in vsem, ki so na katerikoli način počastili njegov spomin.

Zalujoča družina in sorodniki

Boršt, Zabrčec, 3. dec. 1967